

Sag C-282/07

État belge — SPF Finances

mod

Truck Center SA

(anmodning om præjudiciel afgørelse
indgivet af Cour d'appel de Liège)

»Etableringsfrihed — EF-traktatens artikel 52 (efter ændring nu artikel 43 EF) og 58 (nu artikel 48 EF) — frie kapitalbevægelser — EF-traktatens artikel 73 B og 73 D (nu henholdsvis artikel 56 EF og 58 EF) — beskatning af juridiske personer — kapitalindkomst og indtægter af værdipapirer mv. — indeholdelse af kildeskat — forskudsskat af kapitalindkomst og indtægter af værdipapirer mv. (précompte mobilier) — opkrævning af forskudsskatten af renter betalt til ikke-hjemmehørende selskaber — ingen opkrævning af forskudsskatten af renter betalt til hjemmehørende selskaber — dobbeltbeskatningsoverenskomst — restriktion — foreligger ikke«

Forslag til afgørelse fra generaladvokat J. Kokott fremsat den 18. september

2008 I - 10770

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 22. december 2008 I - 10788

Sammendrag af dom

Fri bevægelighed for personer — etableringsfrihed — frie kapitalbevægelser — skattelovgivning — selskabsskat

(EF-traktaten, art. 52 (efter ændring nu art. 43 EF), art. 58 (nu art. 48 EF), art. 73 B og 73 D (nu henholdsvis art. 56 EF og 58 EF))

I - 10767

EF-traktatens artikel 52 (efter ændring nu artikel 43 EF), artikel 58 (nu artikel 48 EF) samt artikel 73 B og 73 D (nu henholdsvis artikel 56 EF og 58 EF) skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en national skattelovgivning, hvorefter der indeholdes kildeskat af renter, som et selskab, der er hjemmehørende i denne stat, betaler til et rentemodtagende selskab, der er hjemmehørende i en anden medlemsstat, mens renter, som betales til et rentemodtagende selskab, der er hjemmehørende i førstnævnte medlemsstat, og som er selskabsskattepligtig i denne medlemsstat, fritages for denne kildebeskatning.

Den forskelsbehandling, der er indført ved en sådan skattelovgivning mellem kapitalindkomstmottagende selskaber, og som består i anvendelse af forskellige beskatningsteknikker på grundlag af, om selskaberne er etableret i den pågældende medlemsstat eller i en anden medlemsstat, vedrører situationer, der ikke er objektivt sammenlignelige. For det første er den pågældende medlemsstats situation, når det renteudbetalende selskab og det selskab, der modtager renterne, er hjemmehørende i denne stat, forskellig fra den, hvor et selskab, der er hjemmehørende i denne stat, betaler renter til et ikke-hjemmehørende selskab, fordi medlemsstaten i det første tilfælde handler i egenskab af den stat, hvor selskaberne er hjemmehørende, og i det andet tilfælde handler i egenskab af den stat, hvor renterne har oprindelse. For det andet giver rentebetaling fra et hjemmehørende selskab

til et andet hjemmehørende selskab og rentebetaling fra et hjemmehørende selskab til et ikke-hjemmehørende selskab anledning til særskilte former for beskatning i henhold til forskellige retsgrundlag. På den ene side beskattes renter, som et hjemmehørende selskab betaler til et andet hjemmehørende selskab, af den pågældende, fordi de hos sidstnævnte selskab og i samme omfang som selskabets andre indtægter vedbliver at være undergivet selskabsskat. På den anden side foretages indeholdelsen af forskudsskat i medfør af den mulighed, som denne stat og den anden medlemsstat hver for sig har forbeholdt sig ved fordelingen af deres beskatningskompetencer i medfør af en dobbeltbeskatningsoverenskomst. Disse forskellige regler for skatteopkrævning udgør således en følge af den omstændighed, at hjemmehørende og ikke-hjemmehørende rentemottagende selskaber er undergivet forskellige beskatninger. Disse forskellige beskatningsteknikker afspejler endelig forskellen mellem de situationer, hvori disse selskaber befinder sig med hensyn til inddrivning af skat, idet hjemmehørende selskaber er direkte underlagt den pågældende medlemsstats skattemyndigheders kontrol, hvilket ikke er tilfælde for ikke-hjemmehørende rentemottagende selskaber, fordi inddrivelsen af skatten for disses vedkommende forudsætter bistand fra skattemyndighederne i den stat, hvor selskaberne er hjemmehørende.

Hertil kommer, at den forskelsbehandling, som følger af en sådan skattelovgivning, ikke

nødvendigvis tilsigter at give hjemmehørende rentemodtagende selskaber en fordel, for det første fordi disse er forpligtede til at foretage acontobetalinger af selskabsskat, og for det andet fordi satsen for den forskudsskat, der opkræves af renter betalt til et ikke-hjemmehørende selskab, er væsentligt lavere end satsen for den selskabsskat, som opkræves af indkomsten hos hjemmehørende rentemodtagende selskaber.

Den nævnte forskelsbehandling udgør under disse omstændigheder hverken en restriktion for etableringsfriheden i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i traktatens artikel 52, eller en restriktion for de frie kapitalbevægelser som omhandlet i traktatens artikel 73 B.

(jf. præmis 41-52 og domskonkl.)